

Egy történelemhamisító szabadkőműves: Márton László

Márton László a Szépírók Társaságának tagja, író, diplomata, reklámszakember, a szabadkőművesség kutatója, a párizsi Magyar Műhely alapítója, majd egy ideig a társszerkesztője volt. Franciaországban és Magyarországon él.

Politikai nézetei egyértelműek: „A választáson nem a baloldal bukott el és a jobboldal győzött, elbuktak mindazok, akiknek jövőképe tőlünk nyugatra elhelyezkedő civilizációk valamelyikére hasonlít.” (Hentesüzlet Mekkában, Népszava, 2010. április 30.)

Nemrégiben a baloldali-liberális értelmiségiek és a lumpenproletárok által egyaránt kedvelt Népszavában óvta a nemzetet a Kásler Miklós miniszter nevével jelzett irányzattól. Kifogásolta, hogy a miniszter Herczeg Ferenc-díjat alapított. Az végképp elfogadhatatlan számára, hogy a díjazottak kijelöléséről egy háromtagú kuratórium dönt: Dörner György, Raffay Ernő és Takaró Mihály. (Egy bárgyú vicc keretében „kurafiknak” nevezte őket.)

Herczeg Ferencet egyébként tisztességes mesterembernek tartja, aki nem szavazta meg a zsidótörvényeket, ráadásul „szembehelyezkedett a náciizmus minden fajtájával”. De arra azért nincs bocsánat, hogy Herczeg Horthy kormányzó kártyapartnere és a felsőház tagja volt.

De mindez nem elég. Irracionális, semmivel sem bizonyítható álláspontja szerint: „Az emberügyi népbiztos és kurátorai által adományozandó díjat Herczeg Ferenc aligha venné át.” A zsidó származású Mártontól kissé furcsán hangzik, hogy a magyar nemzeti-keresztény-jobboldal egyik meghatározó alakját népbiztosnak nevezzi. Érdemes lenne utánanéznie, kik is voltak valójában a népbiztosok. Legtöbbjük gyilkolt, míg Kásler Miklós orvosprofesszor egész életében gyógyított.

De Márton szellemi ámokfutása lendületes: Takaró „Tormay Cécile-t és Wass Albertet be akarja vezetni az iskolai tanrendbe, Esterházy Pétert pedig ki onnan, de nyilvánvaló, hogy nem éri be ennyivel. Raffay Ernő nem irodalmár, eddig Trianonban utazott, legújabb ötlete a területrevízió”.

Először is: teljesen legitim álláspont, hogy Tormay Cécile, Wass Albert, Sinka István, Szabó Dezső és Nyíró József elnyerjék méltó helyüket a magyar irodalomban. Az sem ördögtől való, hogy újragondoljuk Esterházy Péter valószínűleg túlértékelt szerepét. Tudniillik az egy vitában nem érv, hogy Esterházy mint vélekedett Tormay Cécile-ről, és az sem számít, hogy Tamás Gáspár Miklós mit írt Wass Albertről. Ő már mindent leírt, meg mindennek az ellenkezőjét is.

De mit kezdünk az ilyen mondatokkal: „Boldogult és azóta halhatatlanult Esterházy Péter szerint: »Azeri balta + Tormay Cécile«”?

Márton nem érti, „milyen a hazafias történelemírás, és mi ennek az ellentéte, a hazafiatlan történelemírás? Milyen az a múlt, amelyet a hazafiasságon túl még keresztény-nemzeti szempontok szerint is értelmeznek? A saját okulásomra megpróbáltam ezeket a kifejezéseket angol és francia szövegkörnyezetbe áttenni. Az eredmény riasztó! Magára valamit adó európai, vagy amerikai történész le sem írná, mert nem kívánna szakmájában nevetségessé válni”.

Ez a kérdésfelvetés annyira szánalmas, hogy értelmetlen reagálni rá. Talán nem kellene ennyire szervilisnek lenni. Maradjunk annyiban, hogy minden korban akadnak olyanok, akik számára fontos saját nemzeti közösségük múltja, nyelve, kultúrája, jelene és jövője. És ezek az emberek nem náci! Elvesztegetett idő Takaró Mihály rágalmozása. A nyugati, atlantista, kozmopolita baloldali-liberális értelmiségi csöcselék azt gondol, amit akar.

Márton László világképét nyilvánvalóan meghatározza, hogy a párizsi Martinovics páholy főmestere volt, majd a magyarországi Skót Rend Nagytanácsának főparancsnoka. A szabadkőművességről 2018-ban jelent meg a harmadik kötete Szabadkőművesség titkok nélkül címen. Már a könyv címe is árulkodó, ugyanis az eredeti dokumentumok közlésétől eltekintve Márton László egész tevékenysége egyszerű szerezzenmosdatás, közönséges történelemhamisítás. Ennek illusztrálására idézzük a szerzőt: „A szabadkőművesség független minden politikai, gazdasági, vallási és csoport-hatalomtól. Az emberi élet minden vonatkozásával törődik, az igazság keresésében semmiféle béklyót nem tűr el. A szabadkőművesség tagjait semmiféle hitelvelfogadására, vagy elvetésére nem kötelezi. A mai szabadkőművesség célja, hogy »az egység központjává váljék, és eszköz, igaz barátságok kötésére olyan személyek között, kik nélküle örökös távolságban maradtak volna.«”

Idézett írásában Márton fölényeskedve megjegyzi, hogy Raffay Ernő úgymond „Trianonban utazott”. Nos, nemcsak utazott, de meg is érkezett a legnagyobb magyar történészek közé. Levéltári anyagok és korabeli dokumentumok alapján feltárta és alapos részletességgel feldolgozta a magyarországi szabadkőműves mozgalom

egész történetét. Kutatásait több kötetben publikálta, ezek bárki számára elérhetőek. Raffay nem 20 elolvasott könyvből írt egy fölösleges huszonegyediket, hanem új ismeretekkel gazdagította tudásunkat a történelemről. Szégyen, hogy a történészszakma erről nem vesz tudomást, és folytatódik a mellébeszélés, az elhallgatás, a dezinformálás. Úgy tűnik, Márton még nem hallott a szabadkőműves mozgalmak és a zsidóság közötti rejtélyes és/vagy nyílt kapcsolatokról, pedig például az 1910-es években Budapest irányítóinak döntő többsége zsidó származású baloldali-liberális szabadkőműves volt...

A kötet utolsó írásában Kende Péter már utal rá, hogy a szabadkőművesség egyetemessége „magával hozta a zsidó polgárság és értelmiség befogadását is a páholyokba”.

Megértem Márton László helyzetét: komoly történelmi munka helyett sokkal könnyebb csatlakozni Gerő Andráshoz és társaihoz, akik kitarthatóan keresik az antiszemitékat a magyar történelemben és jelenben. De hadd tágítsam a kört. Ezúton ajánlom figyelmükbe William Shakespeare-t, Luther Mártont, Karl Marxot, Heinrich Heinét, Liszt Ferencet és több száz társát. Ők mind antiszemiték voltak.

Mi legyen velük?

Barkos Bea: Palmetta